

عنوان مقاله:

خوش بینی از دیدگاه روانشناسان و نهج البلاغه

محل انتشار:

ششمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه علوم انسانی و مطالعات اجتماعی ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

هاشم باقری - دانشگاه ملایر، دانشجوی کارشناسی ارشد تاریخ و فلسفه تعلیم و تربیت اسلامی

خلاصه مقاله:

هدف مقاله حاضر بررسی مؤلفه های خوشبینی در نهج البلاغه است. نویسنده با استفاده از روش تحلیل متون دینی، درصدد پاسخ به این سؤال است که آیا مفهوم خوشبینی در منابع اسلامی دارای همان مؤلفه هایی است که در روانشناسی مطرح شده است؟ جست و جو و تحلیل آموزه های نهج البلاغه نشان میدهد که خوشبینی از سه مؤلفه تشکیل شده است: «توجه انتخابی»، شامل توجه مثبت به ویژگیهای خداوند، زیباییهای جهان، ویژگیها و رفتار مثبت افراد، افکار و گفتار مثبت، امکانات و نعمتهای خداوند، نقاط مثبت خود، و توجه بیشتر به نتایج کارها تا مشکلات آن است. «تفسیر منطقی»، به امتحان دانستن سختیها و مشکلات، موقتی دانستن روی دادهای مثبت و منفی، نقش خدا، خود و دیگران در وقوع روی دادهای خوشایند، و انتظار مثبت «نیز نشان میدهد فرد خوشبین، به انتظار کمک از خداوند، انتظار وقوع روی دادهای خوشایند، و انتظار عملکرد درست از سوی دیگران باور دارد سپس آثار و نتایج خوشبینی در فرد و جامعه از جمله: دستیابی به آرامش، کاهش ترس، اضطراب، حزن، اندوه و دستیابی به موفقیت و نیز موانع خوشبینی، ضرورت اجتناب از سوء ظن، حسد و بخل تبیین گشته و مورد تاکید قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

خوش بینی، مثبت انیشتی، حسن ظن، سوء ظن، آرامش روان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1127930>

